

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΗ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 75. Ἐξάμηνος δραχ. 40. Τρίμηνος δραχ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γροσία διατιμ. 50.—
Αμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὄλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνιοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσιν τὴν 1ην οἰουδιότου μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐυριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 33ος

Ἐν Ἀθήναις, 24 Ἰουλίου 1926

Ἔτος 48ον.—Ἀριθ. 34

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΧΕΡΙ
(Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Βαθειὰ σιγή ἀκολούθησε αὐτῇ τῇ ἐήλωσῃ.

Ἡ προδοσία τοῦ παιδιοῦ αὐτοῦ, ποῦ τοῦ εἶχε δώσει τόσες ἐλπίδες, σάσισε τὸ μηχανικὸ καὶ τὸν σύντριψε. Δυὸ δάκρυα φάνηκαν στὰ μάτια του.

Μπροστὰ σ' αὐτῇ τῇ θλίψῃ, ὁ ἀρχηγὸς δοκίμασε κάποιον οἶκτο.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, πρὶν σὰς ξαναπᾶνε στὴ φυλακὴ σας, σὰς ἐπιτρέπω νὰ ἰδῆτε τὴν κόρη σας ἕνα τέταρτο, στὸ κατὰστρωμα.

Ἵστερα, σὰ νὰ ντράπηκε γι' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία της, ἡ μὲς Μαργκαρέτ σηκώθηκε κι' ἔδειξε τὴν πόρτα στὸν μηχανικὸ, ποῦ βγήκε, συνοδευόμενος πάντα ἀπὸ τοὺς φρουροὺς του.

Πάνω στὸ κατὰστρωμα, βρῆκε τὴ Λούση ποῦ ἔπεσε εὐθὺς στὴν ἀγκαλιά του. Ὁ πατέρας κι' ἡ κόρη ἔκλαψαν δίχως νὰ ποῦν λέξι, ὅλη τὴν ὥρα ποῦ ἦταν μαζί.

Πὸ κεῖ, οἱ φρουροὶ κοίταζαν τὰ ρολόγια τους. Τῇ στιγμῇ ποῦ ὁ μηχανικὸς ἄφινε τὴν κόρη του καὶ πήγαινε νὰ γυρίσει στὴ φυλακὴ του, εἶδε τὸ Φραγκίσκο ποῦ ἐρχόταν πρὸς τὸ μέρος του. Ἀμέσως ἔγινε κόκκινος ἀπὸ τὸ θυμὸ του.

— Τολμᾶς νὰ παρουσιάξῃσαι ἀκόμα μπροστὰ μου, φώναξε, μικρὲ προδότῃ, μικρὲ ἄπιστε!

Ὁ Φραγκίσκος ἔμενε ἀπαθῆς καὶ κοίταζε τοὺς φρουροὺς ποῦ περιμέναν ἀμίλητοι. Τὸ τέταρτο εἶχε περάσει. Οἱ λευκοὶ φρουροὶ πήραν τὸν κ. Καρινὸ ἀπὸ τὸ μπράτσο κι' ὁ δυστυχισμένος κατὰδικος κατέβηκε τὴ σκάλα, ποῦ ὁδηγοῦσε στὰ βᾶθη τοῦ πλοίου, ἐνῶ ὁ Φραγκίσκος τοὺς παρακολουθοῦσε μὲ τὸ βλέμμα, καταπνίγοντας μιὰ κραυγὴ, ποῦ ζητοῦσε νὰ τοῦ ξεφύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'
Βοθμαγνὸ

Ὁ κόλπος τοῦ Ἀλόγκ!

Ἐντὸν ὑπέροχο πρωῖνὸ, ἡ «Μαργκαρέτ» ἔμπαινε σιγὰ-σιγὰ, σὰ νὰ φοβόταν μήπως ταραξέει μὲ τὸν ἤχο τοῦ ἔλικᾶ τῆς τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ τοπίου, μέσα στὸν πελώριο κόλπο, ποῦ τὸν περικλείουν γρανιτινοὶ τοῖχοι μὲ ἀλλόκοτα σχήματα, σὰ νὰ τᾶχουν σκαλισμένα φανταστικὲς θεότητες.

Ὁ Φραγκίσκος κι' ἡ Λούση, στὴν πρῶρα τοῦ πλοίου, κοίταζαν μὲ συγκίνηση τὸ ὑπέροχο θέαμα. Ἦξεραν πὺς βρισκόνταν μπρὸς σ' ἕν' ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ κόσμου, μὰ τί τοὺς ἐνοιαίξε; Αὐ-

τοὶ εἶχαν μιὰ καὶ μόνῃ σκέψη: Ἐκεῖ κίττω, μέσα σὲ κάποιαν ἀπὸ τὶς ἀπαίσιες αὐτῆς σπηλιᾶς μὲ τοὺς ἀπότομους βράχους, κρυβόταν τὸ τρομερὸ αὐτὸ Βοθμαγνὸ, ποῦ μόνον τὸ ὄνομά του σκόρπιζε μιὰν ἀνατριχίλα. Ἐκεῖ ἦταν τὸ μυστηριώδες ἄδυτο τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ.

Περνοῦσαν μπροστὰ ἀπὸ βράχους, ποῦ εἶχαν τὰ σχήματα ὄλων τῶν τεράτων τῆς μυθολογίας, μέσ' ἀπὸ στενὰ καὶ σκοτεινὰ περάσματα, ποῦ τὸ σκοτάδι τους ἦταν φρικιαστικὸ. Ἡ «Μαργκαρέτ» ὅμως πήγαινε πάντα ἡσυχαῖα, σὰν νὰ ξέρεε καλὰ τὸ δρόμο της.

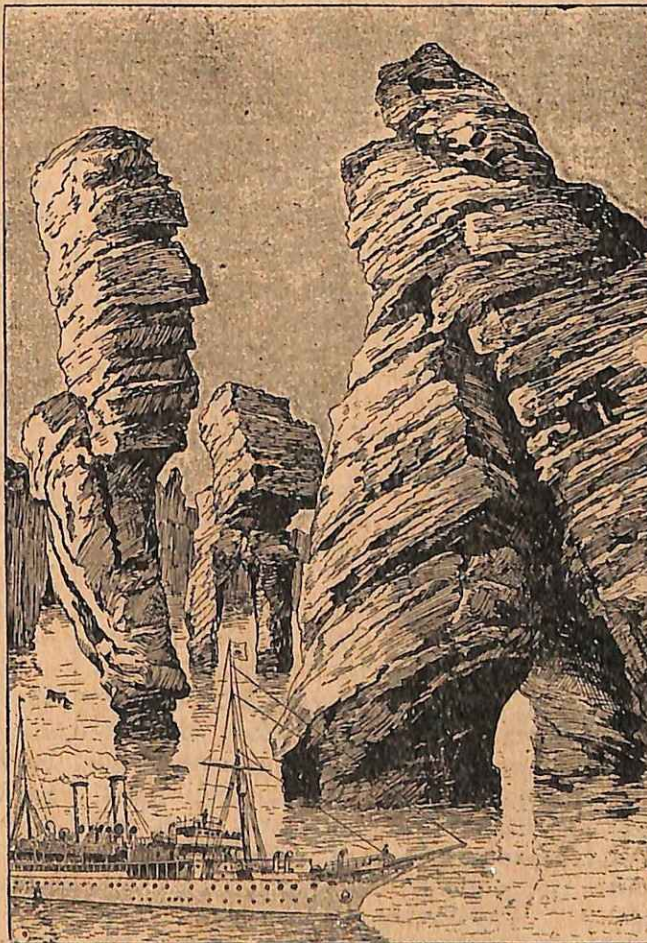
Ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ξαπλωμένος νωχελικὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα στὴ γέφυρα, πλάι στὸν πλοίαρχο. Ἡ «Μαργκαρέτ» τώρα κάνει βόλτες μέσα στὸν κόλπο, σὰν νὰ ζητᾶ νὰ πάρει μιὰ νέα κατεύθυνση. Ἐαφνικὰ, διευθύνεται σὲ μιὰ χαραμᾶδα τῶν βράχων μὲ ὅλη τῆς τὴν ταχύτητα. Πλησιάζουν. Ἡ χαραμᾶδα μεγαλώνει, μοιάζει σὰν ἕνα περιεργὸ τούννελ μέσα στὴ θάλασσα. Μὰ θὰ μπορέσει νὰ περάσει; Δὲ θὰ σκαλώσουν τὰ κατάρτια καὶ τὰ σχοινιά της;

— Ἡμιταχῶς! ἀκούγεται ἡ φωνὴ τοῦ πλοίαρχου ἀπὸ τὴ γέφυρα.

Ὁ ἔλικας χτυπᾶ σιγὰ-σιγὰ στὰ νερά.

— Στόπ!

Τώρα προχωροῦν μόνον μὲ τὴν ἀποκτημένη ταχύτητα. Περνοῦν τὴν τρύπα, τὰ κατάρτια χωροῦν μιὰ χαρά. Μιὰ βάρκα, ὁ φύλακας τοῦ παραξένου αὐτοῦ λιμανιοῦ, σηκώνει μιὰ μικρὴ σημαία μὲ τὰ σήματα τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ καὶ χαιρετᾶ τὸ πλοῖο. Σὲ λίγην ὥρα, ἡ «Μαργκαρέτ» βρίσκεται, ἀκίνητη πιά, μέσα σ' ἕνα μεγάλο κυκλικὸ λιμάνι ποῦ τὸ φράζουν πελώριοι μαῦροι σαλατικὸι τοῖχοι. Γιὰ νὰ διακρίνει κανεὶς τὶς κορυφές τους, πρέπει νὰ γυρίσει τὸ κεφάλι του

«Ἡ Μαργκαρέτ ἔμπαινε σιγὰ-σιγὰ...» (Σελ. 269 στ. β')

άπάνω. Βασιλεύει σιγή νεκρική και γαλήνη γεμάτη φρίκη. Τα παιδιά βλέπουν ότι οι ναύτες της «Μαργκαρέτ» βρισκονται στο κατάστρωμα, έτοιμοι γι' αποβίβαση.

— Φτάσαμε; ρωτά ο Φραγκίσκος με φωνή αλλαγμένη από τη συγκίνηση, τόν Ντούγκλας που περνά βιαστικάς με το χαρτοφυλάκιο στο χέρι.

— Ναι!

— Αυτό είναι το Βοημαγκό;

— Αυτό!

Κι' ο Ντούγκλας ανεβαίνει τρέχοντας τη σκάλα της γεφύρας, για να βρει τόν αρχηγό. Η αποβίβαση έγινε με τη συνειθισμένη τάξη και ακρίβεια των ανθρώπων του Σιδερένιου Χεριού.

Από τρία πρόσωπα, ανάμεσα στα όποια ο Φραγκίσκος έννοιε πως αναγνώρισε τόν Γερμανό και τόν Ρώσο που είχε ιδεί στο ιδιαίτερο δείπνο της Έταιρίας, ανέβηκαν στο πλοίο και υποκλίθηκαν μπροστά στον αρχηγό με βαθύτατο σεβασμό.

— Τίποτα νεώτερο; ρώτησε ή μίς Μαργκαρέτ, δίνοντάς τους το χέρι.

— Όχι, αρχηγέ, όλα πηγαίνουν καλά. Οι αναφορές είναι ικανοποιητικές, εκτός από τόν ένδέκατο τομέα.

— Καλά! θα πάρουμε γρήγορα τα μέτρα μας.

Ύστερα γύρισε στο γραμματέα και πρόσταξε:

— Τα παιδιά θα αποβιασθούν μαζί μου. Ο κ. Καρινύ θα οδηγηθεί στο διάδρομο 23 και θα πιάσει άμέσως δουλειά στα μεταλλεία... Έμπρός, κύριοι!

Κατέβηκαν στη βάρκα που περίμενε. Τη στιγμή αυτή, τα παιδιά είδαν όλο το πλήρωμα της «Μαργκαρέτ», με τούς αξιωματικούς επί κεφαλής, να χαιρετά σέ παράταξη, κινήοντας εμπρός το δεξί χέρι, όπως χαιρετούν οι Ιταλοί φασίστες. Η μίς Μαργκαρέτ άρχεστηκε να χαιρετήσει μ' ένα νεύμα του χεριού κι' ή βάρκα έφτασε γρήγορα στην άκτῆ.

Αποβιβάστηκαν σε μιὰ παραλία, γεμάτη από κτήρια κι' από γραφεία. Ένας σιδηρόδρομος Ντεκοβίλ που χρησίμευε για τῆ φόρτωση του κάρβουνου, έφτανε έως τῆ προκυμαία. Έργάτες πήγαιναν κι' έρχόνταν κι' όλα έδιναν τῆ έντύπωση κίνησης κι' εργατικότητα μεγάλης. Πέρασαν δυο καγκελόπορτες και βρέθηκαν στην είσοδο ενός υπογείου που τρυπούσε το βουνό, ζ-πως και τὸ υπόγειο τὸ Ἄγκόρ. Μὰ πριν μπουδὸν στὸ υπόγειο αὐτό, πέρασαν ἀπὸ ἕνα μεγάλο γραφεῖο, ἔπου ἐργάζονταν ὑπάλληλοι. Στὴν πόρτα τοῦ γραφείου αὐτοῦ ἦταν μιὰ ἐπιγραφή με μεγάλα γράμματα: «*Ἀνθρακωρυχεῖα τοῦ Καμφά. Ἀνώνυμος Ἐταιρία με κεφάλαιον ἑκατομμύρια δολάρια.*»

Εὐκόλα καταλάβαινε κανείς ότι ή

Συμμορία του Σιδερένιου Χεριού μεταχειριζόταν κι' ἐδῶ τὴν ἴδια μέθοδο, για νὰ κρύψει τὸς μυστικούς ὄργανους τῆς. Στὸ Ἄγκόρ, ἔχε τὴν πρόφαση μιᾶς ἐπιστημονικῆς ταχά ἐξερεύνησης. Ἐδῶ ἦταν ἡ πρόφαση τῆς μεταλλευτικῆς ἐπιχείρησης. Ὁ Φραγκίσκος δὲν μπόρεσε νὰ μὴ ψιθυρίσει στ' αὐτὴ τῆς Δούσης:

— Θὰ τὸ ἴδεις, ἔτσι ἐδῶ μέσα θάνατι κρυμμένο κανένα ἄλλο μυστικὸ Παλάτι.

Και τὸ παιδί, παρ' ὅλη τὴ μικρὴ του ἡλικία, ἔχε μαντέψει καλά. Ὁ ἀρχηγὸς κι' ἡ ἀκολουθία του πέρασαν γρήγορα τὰ γραφεία καὶ τὶς ἀποθήκες τοῦ κάρβουνου, ἔπου ἡ μίς Μαργκαρέτ ἐρριξε ἕνα πολὺ βιαστικὸ βλέμμα καὶ μπήκαν ἀμέσως στὸ υπόγειο.

Βρέθηκαν σ' ἕνα, μακρὸ διάδρομο πού, ὅσο προχωροῦσαν, φωτιζόταν, μεγάλωνε καὶ γινόταν πῶ ὠραῖος. Σιγά-σιγά, φάνηκαν σάλες πολὺ καλὰ ἐπιπλωμένες καὶ λευκοφορεμένοι ὑπηρέτες, καθῶς στὸ Παλάτι τῶν Ἐρειπίων.

Ἡ μίς Μαργκαρέτ, εὐθὺς μόλις μπήκε σ' ἕνα σαλόνι ἐπιπλωμένο με ἀμερικανικὸ ρυθμὸ, πέταξε τὰ γάντια τῆς σ' ἕνα τραπέζι κι' ἄφισε ἕναν βαθὺ στέναγμα ἀνακουφισῆς, σὰν ἕνας ἀνθρώπος πὸ γυρίζει ἐπιτέλους στὸ σπίτι του, ὕστερ' ἀπὸ πολλὰ βάσανα καὶ κόπους.

— Μίς Μαίρη, εἶπε στὴ γυναίκα πὸ συνόδευε τὰ παιδιά, νὰ ὀδηγήσετε τὴ Λούση στὸ γαλάζιο δωμάτιο καὶ τὸ Φραγκίσκο στὸ δωμάτιο τοῦ διαδρόμου.

Θὰ φάτε μαζί τους, ὅπως καὶ στὸ βελόρι, κι' εὐθὺς κατόπιν θὰ μοῦ φέρετε τὸ Φραγκίσκο ἐδῶ.

Καὶ γυρίζοντας στὸ γραμματέα τῆς, πρόσταξε:

— Σὲ δύο ὧρες θὰ γίνῃ ἡ τελετὴ τῆς μύησης. Καὶ τώρα, ἔμπρός, ἀναφορά!

Οἱ διαταγές τῆς ἐκτελέστηκαν ἀμέσως, με τὴ συνειθισμένη ταχύτητα. Ὁ Φραγκίσκος καὶ ἡ Δούση ἀκολούθησαν τὸς ὀδηγούς των κι' ἐγκαταστάθηκαν στὰ δωμάτιά τους, πὸ φυσικὰ ἦταν πολὺ ἀνετα καὶ περιποιημένα. Μόνο πὸ δὲν εἶχαν παραθύρο κανένα καὶ φωτιζόνταν ἀπὸ τὸ φωτεινὸ ταβάνι. Ἦταν φανερὸ ὅτι βρισκόνταν μέσα στὴν καρδιά τοῦ βουνοῦ, ἔπου κατοικοῦσαν ἄλλοτε πειρατές.

Μὰ καὶ τώρα, οἱ κάτοικοι τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ δὲν εἶχαν καλύτερο ἐπαγγελμα. Εἶχαν μόνο διαφορετικὸς τρόπους κι' ἤξεραν νὰ χρησιμοποιοῦν στὶς ληστείες τους, κάθε πρόσοδο τῆς ἐπιστήμης: Ὅλα τὰ διαμερίσματα ἀερίζονταν με ἠλεκτρικὸς ἀνεμιστήρες, φωτιζόνταν με ἠλεκτρικὸς ἠλιους καὶ συγκοινωνοῦσαν με ἀσύρματο τηλεγραφο με ὅλο τὸν κόσμο.

Περιμένοντας τὸ πρόγευμα, ὁ Φραγκίσκος εἶχε καθίσει στὴν ὑπέροχη πολυθρόνα τοῦ δωματίου του καὶ συλλο-

γιζόταν τὴν τρομερὴ δύναμη τῆς μυστικῆς αὐτῆς ἑταιρίας, πὸ ἤθελε αὐτὸς, ἕνα φτωχὸ παιδί, νὰ τὰ βάλει μαζί τῆς. Ὁ νοῦς του πήγαινε με ἄγωνία, στὴν τελετὴ τῆς μύησης, πὸ θὰ γινόταν σὲ λίγο.

Θὰ γλύτωνε ἀραγε κατόπι; . .

— Ἄρκει, συλλογιζόταν, νὰ μοῦ ἀφῆρουν τὴν ἐλευθερία πὸ ἔχω καὶ τώρα! Ἄρκει νὰ μοῦχουν ἀρκετὴ ἐμπιστοσύνη ἐδῶ μέσα για νὰ μπορέσω νὰ τὸ σκάσω, ὅταν ἐρθεῖ ἡ στιγμή! Καὶ τότε, τί πολὺτιμες πληροφορίες πὸ θὰ ἀνακοινώσω στὴ γαλλικὴ κυβέρνησι καὶ τί ὑπηρεσία θὰ προσφέρω στὴν πατρίδα μου. Ἐν συντελέσω στὴ σύλληψη αὐτῆς τῆς ληστοσυμμορίας πὸ λυμάνεται τὸν κόσμο!

Ἀπὸ τὴ στιγμή αὐτῆ, ὁ Φραγκίσκος πῆρε ἀπὸ μέσα του τὴν ἀπόφαση νὰ κατακτήσει με κάθε τρόπο τὴν ἐμπιστοσύνη αὐτῆς τῆς γυναίκας, πὸ εὐτυχῶς ἔδειχνε τόσο φυσικὴ συμπάθεια σ' αὐτὸν καὶ στὴ Δούση. Μὰ ἡ παρουσία τῆς αἰώνιας μίς Μαίρης ἐμπόδιζε τὰ παιδιά νὰ μιλήσουν τὴν ὥρα τοῦ φαγητοῦ.

Ἄ, τί ὄρεξη πὸ εἶχαν νὰ τὴ στείλουν στὸ διάδοιο τῆ σιωπηλῆς κι' ἀμειπητῆς αὐτῆς γυναίκα, πὸ πρόσεχε νὰ ἱκανοποιεῖ ὅλους τὸς ἐπιθυμίες, κι' ὅμως τὸς ἦταν τόσο βαθιὰ ἀντιπαθητικὴ!

Κι' οἱ δυὸ συλλογιζόνταν τὸν κ. Καρινύ. Ποῦ βρισκόταν ἀραγε αὐτὴ τὴ στιγμή, πληρώνοντας αὐτὸς τὴν ἐκδικησι τοῦ σκληροῦ ἀρχηγοῦ; Ὁ Φραγκίσκος ἄκουσε τὴ μίς Μαργκαρέτ πὸ διέταξε νὰ τὸν ὀδηγήσουν στὸ μεταλλεῖο. Ἀπὸ τὶς συνομιλίες του με τὸ Μάριο κι' ἀπὸ ὅσα ἄκουγε ἐδῶ καὶ κεῖ, ἤξερε πολὺ καλά τί τρομερὸς τόπος ἦταν αὐτὸ τὸ Βοημαγκό.

Νὰ ρωτοῦσε τὴ μίς Μαίρη γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, θὰ ἦταν μάταιο. Ἡ γυναίκα αὐτὴ τὸς ὑπηρετοῦσε καὶ τὸς ἐπέδλεπε γεμάτη ἀπάθεια, σὰ μιὰ καλοκουρδισμένη μηχανή. Δὲν ἦταν νὰ ἐλπίζει κανένας τὴν παραμικρὴ πληροφορία ἀπ' αὐτῆ.

— Τοῦλάχιστο νὰ μποροῦσα νὰ δρῖσκα τὸ Μάριο! συλλογιζόταν τὸ παιδί. Ἐκεῖνος μιλοῦσε τουλάχιστο! Μὰ ὁ Μάριος θὰ βρῖσκαται βέβαια μακριὰ, στὸ Παλάτι τῶν Ἐρειπίων!

Ἐνῶ ἦταν βυθισμένος στὶς σκέψεις αὐτῆς κι' ἔτρωγε τὸ φρούτο του στὴ μικρὴ τραπέζια, ὁ Φραγκίσκος εἶδε ξαφνικὰ νὰ μπαίνει ὁ Ντούγκλας ὁ γραμματικὸς, μαζί με δυὸ λευκοφορεμένους ὑπηρέτες.

— Ἦρθε ἡ στιγμή, συλλογίστηκε με κάποια ἀνατριχίλα... Θεέ μου, τί μοῦ μέλλεται ἀκόμα νὰ κάνω καὶ νὰ ἴδω! Τί νὰναί ἀραγε αὐτὴ ἡ μύηση; Σὲ λίγο θὰ τὸ μάθαινε κι' αὐτό.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Δ'

Τὸ φύλλο τοῦ λωτοῦ

Ὁ Ντούγκλας πῆρε τὸ Φραγκίσκο ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὀδηγοῦσε ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ μπερδεμένο δίχτυ τῶν διαδρόμων, πὸ χαρακτηριστικὸς ὅλες τὶς κατοικίες τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ. Ἀπὸ πίσω τὸς ἀκολουθοῦσαν λευκοφορεμένοι ὑπηρέτες.

Ἐρτασάν σὲ μιὰ μεγάλη αἴθουσα, κομμένη μέσα στὸ βράχο, πὸ φωτιζόταν κι' αὐτὴ ἀπὸ πάνω μοναχά. Καμμιά εἰκοσαριά ἀνθρωποὶ σεργιανοῦσαν μέσα σ' αὐτὴ τὴν αἴθουσα καὶ δὲν ἐφάνηκαν νὰ δῶσαν καμμιά προσοχή στὸ παιδί, πὸ μπήκε μαζί με τὴν ἀκολουθία του.

Τὸ φίλο μας τὸν ἔφεραν σ' ἕνα παλιὸ κινεζικὸ τραπέζακι ἀπὸ πολὺτιμο ξύλο καὶ φιλντισι, πὸ ἦταν τοποθετημένο πάνω σὲ μιὰ ἐξέδρα στὴν ἄκρη τῆς αἴθουσας. Τριγύρω στὸ τραπέζι ἦταν δώδεκα πολυτελέστατες πολυθρόνες. Ἡ μεσιανῆ ἦταν ψηλότερη καὶ πῶ πλοῦσία καὶ φάνταζε σὰν ἀληθινὸς βασιλικὸς θρόνος.

— Τὰ ἐπιπλα αὐτά, εἶπε ὁ Ντούγκλας στὸ παιδί, βλέποντας ὅτι κοίταξε τριγύρω του γεμάτος θαυμασμό, εἶναι παρμένα ἀπὸ ἕνα κινεζικὸ βασιλικὸ παλάτι.

— Εἶναι «παρμένα»; Καὶ πῶς; ρώτησε περιέργα τὸ παιδί.

Ὁ Ντούγκλας θεώρησε περιττὸ νὰ ποκρηθεῖ. Ἄλλωστε τὴ στιγμή ἐκεῖνη χτύπησε ἕνα «γκόκ» κι' ἀνοίξε μιὰ μικρὴ κρυφὴ πόρτα. Τότε παρουσιάστηκε μιὰ γυναίκα πὸ φοροῦσε ἕνα μαῦρο βελουδένιο φόρεμα ντεκολτέ καὶ προχώρησε ἡγεμονικὰ, ἐνῶ ὅλοι ἔσκυαν μπροστά τῆς, σὰν μπροστὰ σὲ βασιλιά. Ἦταν ἡ μίς Μαργκαρέτ καὶ φοροῦσε τὸ φόρεμα τοῦ φύλου τῆς, ὅπως τὸκανε ὅταν παρουσιαζόταν στὶς ἐπίσημες συναθροίσεις τῆς Ἐταιρίας.

Ἀνέβηκε περήφανα τὰ σκαλιὰ τῆς ἐξέδρας καὶ κάθησε στὸ θρόνο, ἐνῶ οἱ ἄλλοι δώδεκα συνεταῖροι τοῦ Σιδερένιου Χεριοῦ κάθησαν στὶς πολυθρόνες τους, πῶ κοντὰ ἢ πῶ μακριὰ ἀπ' τὸν ἀρχηγό, ἀνάλογα με τὰξιώματά τους.

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΑΡΑΒΙ, ΚΑΡΑΒΑΚΙ . . .

Καράβι, καραβάκι, Πὸ πᾶς γιολό-γιολό Μὲ κόκκινη σημαία Καὶ με χρυσοῦ σταυρό;

— Πᾶν νὰ φορτώσω στάρι Ἀπάνω στὴ Βλαχιά, Νάρθουν οἱ Βλαχοπούλες Μὲ τὰ χρυσὰ μαλλιά,

— Καράβι, καραβάκι, Πὸ πᾶς γιολό-γιολό, Ἄν εἶσαι για τὴν Πόλη, Στάσου νάρθω κι' ἐγώ.

Λαϊκὸ [Παιχνίδια καὶ Τραγούδια]

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

ΟΜΟΡΦΙΑ ΚΑΙ ΓΟΗΤΕΙΑ

Ἦταν ἕνας κάμπος πλημμυρισμένος ἀπ' τὸ χρυσάφι τῶν σταχυῶν, πὸ κυμάτιζαν ὅλα πρὸς τὴν ἴδια κατεύθυνση ὅταν φυσούσε τὰ γέρι, δροσερὸ καὶ κάποτε ὑγρὸ, ἀφοῦ κάτω ἀπ' τὸν κάμπο ἀπλωνόταν ὀλόφωτη ἡ θάλασσα.

Τὰ στάχια, ὅσο τὸς ἐπέτρεπε τὸ μικρὸ τους ἀνάστημα, ἔβλεπαν μιὰ δολολαμπρη γυαλένια πλάκα, ἕναν ἀκάνονιστον ἀστραφτερὸ καθρέφτη πὸ ἀντανάκλουσε μιὰ λάμψη θαμπωτικὴ κάτω ἀπ' τὸ ἠλιακὸ φῶς. Τί ἦταν αὐτὴ ἡ πλάκα, ποιὲς ὀμορφιὲς μποροῦσε νὰ τοῦς δείξει στὸ βάθος του αὐτὸς ὁ καθρέφτης δὲν ἤξεραν ὅτε μποροῦσαν νὰ σκεφτοῦν. Πολλὰ στάχια, ψηλότερα ἀπ' τὰλλα στὸ ἀνάστημα, προσπάθησαν κάποτε νὰ ξεμακρύνουν πῶ πέρα ἀκόμη, κεῖ πὸ χανόταν ἡ θάλασσα με μιὰν ἀστραφτερὴ λουρίδα στὸν ὀρίζοντα— σὰν ἀπὸ κεῖ ν' ἀρχινοῦσε ἕνας ἄλλος κόσμος, παραμυθῆνιος, μαγικὸς, ἄγνωστος . . .

Ἐνα ἀπ' αὐτὰ μπόρεσε νὰ διακρίνει με θαυμασμὸ ἕνα μεγάλο, κατάλευκο πουλί, με τὶς φτερούγες ὀλιγόχτες,

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΧΟΡΟΣ ΚΙ' Η ΜΑΥΡΗ ΑΡΚΟΥΔΑ

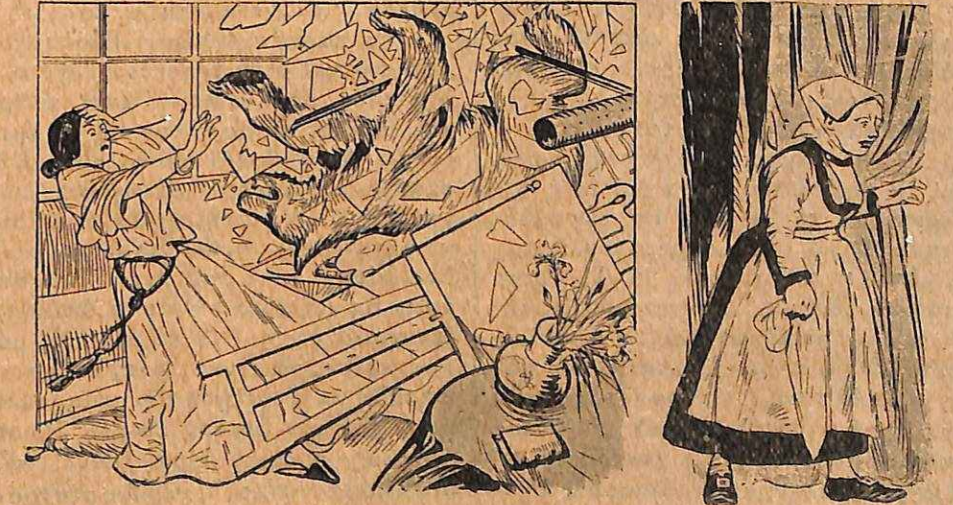
[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΑΒ'.

Ἄξαφνα, ἡ Ἐλίμια ἀκούει πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς σὰ μιὰ κανονιά. Καὶ ποῖν προστάση νὰ τὸ σηκώση, για νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει, βλέπει μπροστὰ στὰ πόδια τῆς μιὰ βροχὴ ἀπὸ σπασμένα γυαλιὰ καὶ μιὰ ἀρκούδα καταματομένη νὰ μωγγεῖζη σπαραχτικά.

Γιατί μέφτοντας, ἡ Ἀράπα ἔσπασε με τὸ βάρος τῆς τὴ γυάλινη σκεπὴ κι' ἔσκισε μέσα στὸ ἀτελιέ σὰ μπόμπα!

Ἐννοεῖται πῶς τὸ ἀτελιέ ἔγινε «γῆς Μαδιὰμ» καθὼς λένε. Τραπεζία, κα-

ὀσκλης, καβαλέτα, μουσαμάδες, βάζα, πινέλλα, χρώματα, ὅλα ἔσπασαν, ζουλιχθησαν, ξεσχίσθησαν, χύθησαν, σκορπίσθησαν, ἄλλα ἀπὸ τὸν ὄγκο τῆς ἀρκούδας, ἄλλα ἀπὸ τὰ ξύλα καὶ τὰ γυαλιὰ τῆς σκεπῆς πὸν ἔπεσαν ἀπάνω τους.

Δὲν ξέρω τί θὰ κάνετε σεῖς στὴ θέση τῆς δυστυχισμένης κυρίας Ἐλίμιας. Ξέρω ὅμως πῶς αὐτὴ λιγοθύμησε. Κι' ὅταν, ἀκούγοντας τὴν κοσμοχαλασιά, ἔτρεξε στὸ ἀτελιέ ἡ Πελαγία, βόηκε τὴν κυρά τῆς χάρω ξερή, καὶ δίπλα τῆς μιὰν ἀρκούδα πὸν, καρφωμένη με μιὰ δράνα, ἀγκομαχοῦσε καὶ ξεψυχοῦσε.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ
ΜΑΘΗΤΕΥΟΜΕΝΟΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΟΥΧΟΣ

Αγαπητοί μου,

ΜΙΚΡΟΣ μου φίλος Γώγος έχει κλίση στο... εμπόριο. Κάποιος θάποροϋσε: πώς; υπάρχει και τέτοια κλίση; γεννιέται κανείς, —γιατί αυτό έννοσόμε όταν λέμε «έχει κλίση», — για να γίνει έμπορος, ναγοράζει δηλαδή ένα πράγμα και να το πουλή ακριβότερ' απ' ε,τι το αγόρασε, για να κερδίσει τη διαφορά; Μά βεβαιότατα! Ο Γώγος, παραδείγματος χάρι, άρχισε να το κάνει από τόσο μικρός, — και χωρίς να του το μάθη κανένας, αυθόρμητα, μόνος του, με το νοϋ του, — ώστε για μένα δεν χωρεί άμφιβολία: γεννήθηκε με μια τέτοια «εμπορική ικανότητα», κληρονομημένη από τους έμπορους προγόνους του. Γιατι κατάγεται από την Ήπειρο' κι' αν ο πατέρας του είναι καθηγητής, ο πάππος του όμως ήταν έμπορος κι' ο πρόπαππος του το ίδιο. Αφίνω δά την οικογένεια της μητέρας του, που πολλά μέλη της, — πάππος, θείοι και μεγάλοι θείοι, — έμπορευόνταν, σκορπισμένοι σ' ελλη την Ανατολή.

Κι' η κλίση του Γώγου φανερώθηκε νωρίς-νωρίς με τα σχολικά βιβλία. Πολλά παιδιά στο σχολείο αγοράζουν μεταχειρισμένα από άλλα παιδιά και πουλούν τα δικά τους βιβλία, όταν περνούν σ' άλλη τάξη και δεν τα χρειάζονται πιά. Έκανε κι' ο Γώγος, κατορθώνοντας να πουλή τα δικά του ακριβότερα και ναγοράζει των άλλων φτηνότερα. Άλλά δεν περιοριζόταν σ' αυτό. Ήταν τότε σε μια Έπαρχία. Έκει έμαθε πως ο βιβλιοπώλης που έφερε από την Αθήνα και πουλούσε στα παιδιά καινούργια βιβλία, είχε από τους εκδότες μια έκπτωση, — 25% ως ποίμε άπάνω στην τιμή του βιβλίου, — και πως η έκπτωση αυτή ήταν ή άμοιδή του, το κέρδος του. Ένα βιβλίο π. χ.: 5 δραχμών, το αγόραζε από τον εκδότη μόνο δρ. 3,75 και μεταπωλώντας το, κέρδιζε απ' αυτό 1, 25. Τι έκαμε λοιπόν ο Γώγος; Συνεννόηθηκε μ' άλλα παιδιά που είχαν ανάγκη από διάφορα βιβλία, πήρε τα λεπτά, τα παρήγγειλε όλα μαζί σ' έναν εκδότη στην Αθήνα, ο εκδότης φυσικά του έκαμε έκπτωση άφου αγόραζε χοντρικώς κι' ο Γώγος ώφελήθηκε τη διαφορά. Γλυκάθηκε τότε απ' το κέρδος κι' εξακολούθησε να κάνει το μικρό αυτό εμπόριο, ολοένα μάλιστα σ' ευρύτερη κλίμακα, ως που άνανοήθηκε ο άδικούμενος βιβλιοπώλης, ένέργησε, κι' ο δάσκαλος άπαγόρευσε στο μαθητή το «παχνίδι».

Θά πητε: Μά πως τον έμπιστευόνταν τα παιδιά, να του δίνουν μπροστά τα

λεπτά για να παραγγέλη τα βιβλία; Έ, μ' αυτό ήταν κι' η ικανότη του, ή αξία του, ή κλίση του: τα έπειθε, ήξερε να τα πείθη. Κι' εκείνα πάλι, όσο έδλεπαν πός δεν τους γελούσε, δεν τους έτρωγε τα λεπτά, αλλά τους έφερνε τακτικά και γρήγορα τα βιβλία, τόσο περισσότερο τον έμπιστευόνταν, τόσο πιο εύκολα του έδιναν λεπτά. Και για να τον προτιμούν από τον βιβλιοπώλη, ο Γώγος έκανε κι' έν' άλλο: ευχαριστιόταν με μικρότερο κέρδος, κρατούσε λιγότερο από την έκπτωση των 25%, κι' έτσι μπορούσε να δίνη τα βιβλία φτηνότερα. Π: χ.: 4,50 το βιβλίο που θάγοράζαν από το βιβλιοπώλη 5 δραχμές. Γιατι δεν έχανε τίποτα; άπεναντίας κέρδιζε και κάτι τι όταν αυτός το πλήρωνε στον εκδότη μόνο 3,75. Δεν είναι σωστός ο λογαριασμός;

Βλέπετε λοιπόν πόσες «εμπορικές ιδιότητες» είχε από πολύ μικρός ο φίλος μου Γώγος: την πειθή, την ευγλωττία, την έξυπνάδα, τη δραστηριότητα, την τάξη, την τιμότητα. Κι' ακόμα ήξερε να γράφη ένα γράμμα, για να κάνει την παραγγελία του, —πράγμα που δεν θά μπορούσαν να το κάνουν άλλα παιδιά της ηλικίας του. Έμπορος τελοςπάντων γεννημένος. Γι' αυτό σήμερα, στην Αθήνα, σπουδάζει έμπορικά, κι' αύριο, είμαι βέβαιος, θά γίνει ένας από τους μεγαλύτερους ελληγες έμπόρους, θά ώφελήσει τον τόπο του και θά κερδίση κι' αυτός εκατομμύρια. Είναι άλλωστε τόνειρό του. Και θυμούμενος ένα λόγο του Χάινε, του μεγάλου Γερμανού ποιητή, που στα νιάτα του έκαμε κι' υπάλληλος σ' έμπορικό γραφείο, μου λέει καμμία φορά χαμογελώντας: «Τώρα είμαι κι' εγώ μαθητευόμενος εκατομμυριούχος!».

Έίπα παραπάνω πως ο Γώγος θά ώφελήσει και τον τόπο του. Μά είναι ώφέλιμος στον τόπο κι' ένας άνθρωπος, που θέλει να πλουτήσει μ' έμποριο; — Άκουσ έκει! Μόνο λοιπόν ο δάσκαλος, ο γιατρός, ο δικηγόρος, ο μηχανικός ή ο εργάτης χρειάζονται στην κοινωνία και στον οργανισμό της: Χρειάζεται κι' ο έμπορος. Είναι άπαράιτητος μάλιστα. Ούτε θά υπήρχε αν δεν χρειάζόταν. Με τη διαφορά μόνο πως πρέπει να είναι τίμιος και να μην κοιτάζει να πλουτήσει με... αίσχροκέρδεια. Για τον έμπορο ίσα-ίσα έδωσε ο άρχαίος σοφός το παράγγελμα: «Ζημιαν μάλλον αίρου ή κέρδος αίσχρόν». Κι' αυτό πρέπει να είναι το έμβλημα του καλού, του τίμιου έμπόρου.

Φυσικά, ε,τι κάνει κανένας σ' αυτό τον κόσμο, το κάνει και για να κερδίσει. Κι' ο έμπορος, κι' ο βιομήχανος, κι' ο τραπέζιτης, κι' ο έπιστήμονας, κι' ο συγγραφέας ακόμα. Ένας από τους μεγαλύτερους διηγηματογράφους

της Γαλλίας και του κόσμου, ο Γκνάντε-Μωπασσάν, όμολογούσε ειλικρινέστατα: «γράφω για να βγάλω λεπτά». Κι' έβγαλε πραγματικώς πολλά, άπειρα. Όφελούσε όμως και τον κόσμο, γιατί τη στιγμή που θά καταλάβαινε, ή και θά υποπτευόταν άπλώς πως τον έδλαπτε, θάπρεπε να σπάση την πέννα του. Άπαράλλαχτα κι' ένας έμπορος: θάπρεπε να κλείση το μαγαζί του τη στιγμή που δεν θά είχε να πουλή παρά φεύτικα ή νοθευμένα πράγματα. Γιατι θά έδλαπτε την κοινωνία, αδιάφορο αν θά πλούτιζε αυτός. Όπως θά πλούτιζε, αν είχε και την άσυνειδησία να πουλή μ' ένα μεγάλο, άθέμιτο, παράνομο κέρδος. Το ξέρω τώρα ότι υπάρχουν πολλοί που το κάνουν. Άλλ' αυτοί δεν είναι οι καλοί, οι τίμιοι, οι χρήσιμοι έμποροι. Είναι οι κακοί, οι άσυνειδητοι, οι βλαβεροί, που βλάπτουν πολλές φορές και τον εαυτό τους.

Έ, ο μικρός μου φίλος Γώγος, ο μαθητευόμενος εκατομμυριούχος, δεν θά γίνει ποτέ απ' αυτούς.

Σας ασπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένο για την «Διάπλασι» από τον κ. Γρ. Ξενόπουλο].

Το αποτέλεσμα ήταν άμεσο. Η ιδέα αυτή πως μπορούσε κάποτε ή μητέρα του να λάδη την ανάγκη του, να ζητήση την προστασία του, έκαμε τον Τζάκ να το αποφασίση.

Την κοίταζε ίσια στα μάτια: — Όρκίσου μου πως θά μάγαπας πάντα και δε θά ντρέπεσαι για μένα όταν θά βλέπης τα χέρια μου μαυρά!.. — Ό, Τζάκ! Είναι δυνατό;

Και τον γέμισε φιλιά και χάδια, σά νάθελε να κρύψη την ταραχή της και την τύψη της. Γιατι απ' αυτή τη στιγμή, αίστάνθηκε μια μεγάλη τύψη που θά την είχε σ' ελλη της τη ζωή. Και ποτέ πιά, ποτέ ή δύστυχη μητέρα δεν θά συλλογιζόταν αυτό το παιδί χωρίς μια μαχαιριά στην καρδιά της.

— Έλα, μαμμά, φτάνει! έπτε με άπόφαση ο Τζάκ. Πάμε κάτω, να του πώ πως δέχομαι.

Κάτω, οι Ρατέδες ήταν ακόμα στο τραπέζι. Και τους έκαμε μεγάλη έντύπωση το σοβαρό κι' αποφασιστικό ύφος που είχε μπαίνοντας το παιδί.

— Σας ζητώ συγγνώμη, έπτε στον Νταρζαντόν. Έκαμα άσχημα ν' άρνηθώ αυτό που μου προτείνατε. Τώρα δέχομαι και σας ευχαριστώ.

— Πολύ καλά, μικρέ! άποκριθήκε ο ποιητής μ' έπισημότητα. Τοξέρα έγώ πως ή σκέψη θά νικούσε στο τέλος την αντίστασή σου. Χαίρω πολύ που άναγνωρίζεις την αξία και την ελλι-

κρίνεια της προσφοράς μου. Ευχαρίστησε και το φίλο μας Λαμπασσέντρ, γιατί σ' αυτόν χρωστάς την καλή αυτή τύχη. Αυτός σου άνοιξε διάπλατη τη θύρα του Μέλλοντος!

Ο τραγουδιστής έτεινε τη χερούκλα του, όπου χάθηκε το χεράκι του Τζάκ.

— Τόκα μιά, μπέρσ μου! του έπτε, όπου θά μιλούσε και σ' έναν εργάτη, παλιό του σύντροφο και φίλο στο σιδουρουργείο.

Κι' από τη στιγμή εκείνη, μιλούσε πάντα στον Τζάκ με την ιδιαίτερη γλώσσα που μεταχειρίζονται μεταξύ τους οι εργάτες.

Τις όκτω ακόλουθες ήμέρες, ο Τζάκ δεν έκανε άλλο παρά να τριφυρίζη στα δάση και στους δρόμους. Ήταν μελαγχολικός και σοβαρός σά μέγανος. Έίχε γίνει πιά ο «μπίρος» Τζάκ του Λαμπασσέντρ. Και θάλεγε πως ήθελε να ξαναϊδή και ν' άσπαιρητήση ακόμη μια φορά, μέγανος, τάγαπημένα μέρη όπου έζησε σαν ήταν παιδί...
— Ό, ή για Μπάμπω μπορούσε τώρα να τον φοβερίζη και να τον κυνηγά όσο ήθελε. Ο γέρο-Τζάκ δεν τη φοβόταν πιά. Θά μπορούσε μάλιστα να της σηκώση και το φόρτωμά της, αν ήθελε να βάλη τη δύναμή του. Άλλά ή μεγάλη του λύπη ήταν που δεν μπορούσε να πάη και στο Ριδάλ, ναποχαιρητήση τη Σεσίλη. Του κάκου παρακαλούσε τη μητέρα του να τον άφιση.

— Όχι, παιδί μου, του έλεγε ή Ίδα, δεν κάνει. Ύστερ' από τη σκηνή που μας έκαμε ο γιατρός, θά του κακοφαινόταν το πατέρα σου αν μάθαινε πως πήγες.

Μόνο την παραμονή του ταξιδιού, στη χαρά του θριάμβου του, ο Νταρζαντόν του το επέτρεψε. Κι' ο Τζάκ πήγε στο Ριδάλ προς το βράδυ.

Ψυχή στο διάδρομο, ψυχή και στο φαρμακείο που ή γρίλλιες του ήταν κλειστές. Μόνο απ' τη βιβλιοθήκη έβγαλαν λίγο φως (κι' όνόμαζαν «βιβλιοθήκη» μιαν άπέραντη σοφία, γεμάτη λεξικά, άτλαντες, λατρικά βιβλία κι' άλλα διάφορα.) Ο γιατρός ήταν εκεί-μέσα, διάλεγε απ' αυτά και τάβαζε σε μια κάσσα.

— Ά, ήρθες; έπτε στο παιδί. Ήμουν βέβαιος πως δεν θάφευγες, αν δεν έρχόσουν να μου πής έν' άντίο... Δεν σάφιναν, ε;... Άς είναι, φταίω κι' εγώ. Έπρεπε να κρατήσω τη γλώσσα μου. Η γυναίκα μου με μάλωσε πολύ... Έξερεις, αλήθεια, έφυγε χτές με τη μικρή. Τις έστειλα στα Πυργαία, να περάσουν κανένα μήνα στις αδελφής μου. Ήταν λίγο άρρωστη ή μικρή. Έκαμα την άνοσηία να της πώ άξαφνα για την άναχώρησή σου, ένψ έ-

πρεπε με τρόπο... Άχ, τα παιδιά!.. Νομίζεις πως δεν καταλαβαίνουν και δεν αισθάνονται τίποτα; κι' άξαφνα τα βλέπεις να λυποούνται σαν και μάς.

Μιλούσε στον Τζάκ σά νάταν τώρα μέγανος κι' όμως, άκούγοντας πως ή μικρή του φίλη άρρώστησε έξ αίτίας του κι' έφυγε χωρίς να την ιδή, ο γέρο-Τζάκ καταλυπήθηκε και τούρχόταν να κλάψη σαν παιδί.

Έδλεπε τα σκόρπια βιβλία στη μεγάλη εκείνη μελαγχολική κάμαρα, που τη φωτίζε άμυδρά ένα κερί, τοποθετημένο στην άκρη του τραπεζιού, κοντά στο γκρόγκ και στο μπουκάλι της ρακής. Τώρα, φαίνεται, που έλειπε ή γυναίκα του, ο γιατρός έπτε κάτι παραπάνω, — ε, παλιά συνήθεια του καραβιού, — κι' ήταν κόκκινος, και τα μάτια του γυάλιζαν, καθώς διάλεγε βιβλία, τα ξεσκόνιζε και τάρριχνε σ' εκείνη την κάσσα.

— Έξερεις τί κάνω έδω, Τζάκ;

— Όχι, κύριε Ριδάλ.

— Διαλέγω βιβλία για σένα. Θά τα πάρης μαζί σου και θά διαβάσης. Άκουσ; Θά διαβάσης όταν θάχης λίγο καιρό. Να ξέρης, παιδί μου, και να θυμάσαι πως τα βιβλία είναι αληθινοί φίλοι. Στις μεγάλες πίκρες της ζωής, μπορεί κανείς να προστρέχη σ' αυτά, βέβαιος πως θά του μιλήσουν όπως πρέπει και θά τον παρηγορήσουν. Ό, τί θά γινόμουν κι' εγώ, με τό κακό που με βρήκε τότε, αν δεν είχα κι' αυτά τα βιβλία!.. Ίδές, ιδές, πόσα σου διάλεξα!.. Θέλω όμως να μου ήποσθεής πως θά τα διαβάσης.

— Σας το ήπόσχομαι, κύριε Ριδάλ!

— Θά τα καταλαβαίνεις τώρα όλα. Μά κι' εσα δεν θά καταλαβαίνεις, πάντα καλό θά σου κάνουν, πάντα θά ρίχνουν στο νοϋ σου ένα φως... Νά, ή κάσσα γέμισε, Μπορείς να την πάρης; Όχι, είναι βαρεία. Θά σου τη στείλω αύριο. Έλα τώρα να σάποχαιρητήσω.

Κι' ο καλός άνθρωπος, πιάνοντας το κεφάλι του Τζάκ με τα δυό του χέρια, τον φίλησε δυό-τρεις φορές δυνατά.

— Σε φίλησα και για τη Σεσίλη, του έπτε ύστερα με αγαθό χαμόγελο. Και, καθώς έκλεινε την πόρτα, ο Τζάκ τον άκουσε να ψιθυρίζη:

«Κακόμοιρο παιδί!.. Κακόμοιρο παιδί!»

Έτσι, όπως τότε και τότε ο παπός εκείνος ο άξέχαστος, στο Λύκειο του Βωζιράρ. Με τη διαφορά όμως πως τώρα, ο Τζάκ ήξερε γιατί τον λυπόταν.

Την άλλη μέρα, με την άναχώρηση

του παιδιού, το σπιτάκι άναστατώθηκε. Φόρτωναν τα μπαγάγια στο κάρρο που ήταν σταματισμένο στην πόρτα. Ο Λαμπασσέντρ, με μιαν άλλόκοτη ταξιδιωτική στολή, —γκέτρες άψηλές, μπλούζα από πράσινο βελούδο, μέγανος καπέλλο, πέτσινο σάκκο με λουρί, —πηγαίνορχόταν βγάζοντας τη νότα του. Ο ποιητής ήταν σοβαρός μαζί και χαρούμενος. Η Ίδα φιλούσε και ξαναφιλούσε τον Τζάκ, κι' όλο ρωτούσε, όλο κοίταζε μνήν ξεχασαν τίποτα...
— Όχι, τίποτα δεν είχα ξεχάσει, τίποτα δεν έλειπε. Για εργάτης μάλιστα, ο Τζάκ έπαιρνε μαζί του πάρα πολλά. Και ρουχα, κι' άσπρόρρουχα, και σκεπάσματα, και βιβλία...
— Νά μου τον προσέχετε, κύριε Λαμπασσέντρ.
— Σάν τη νότα μου, κυρία μου!
— Τζάκ!
— Μαμμά!

Φιλήθηκαν ακόμα μια φορά. Η Ίδα έκλαιγε με λυγμούς. Ο Τζάκ όμως δεν έδειχνε τόσο τη συγκίνησή του. Η ιδέα πως πήγαινε να εργασθή για τη μητέρα του, τον έκανε δυνατό, γενναίο το γέρο-Τζάκ...
Στη στροφή του δρόμου, γύρισε να ιδή άλλη μια φορά το δάσος, το σπίτι, το περβόλι, το φράχτη

και το πρόσωπο της γυναίκας εκείνης που του γελούσε μέσ' στα κλάματα.
— Τζάκ! να μάς γράφης συχνά! φώναζε ή μητέρα.
Κι' ο ποιητής με στόμφο:
— Τζάκ, θυμού: ή ζωή δεν είναι μυθιστόρημα!..
Για κείνον όμως ήταν...
Κι' από το κατώφλι της ξώπορτας με τη χρυσή έπιγραφή, άνάμεσα στις τριανταφυλλίες που στόλιζαν απέξω το σπιτάκι του, δίπλα στην Ίδα που τον κρατούσε, ο σκληρός άνθρωπος, ο έγωιστής, έπαιρνε ύφος πατρικό κι' άποχαιρετούσε το παιδί που είχε διώξει...
ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Α' ΜΕΡΟΥΣ
(Ακολουθεί)

«Τζάκ! θυμού...» (Σελ. 273 στ. γ')

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Το πρώτο λουλούδι που θαυμάζει το παιδάκι, είναι το λεγόμενο *δειλινό*. Έχει έλκυστική ποικιλία χρωμάτων, είναι χαμηλός θάμνος, δεν έχει άγκάθια, κόβεται εύκολα, έχει και μια χαρακτηριστική μυρωδιά που όχι μόνο δεν τη λησμονεί κανείς σε ελλη της τη ζωή, αλλά και νομίζει, εσάκις την μυρίζει, πως είναι παιδί...
Δ. ΓΡ. Κ.

νου να το κάνη 10,—μου γράφει ότι τούς «γλωσσολόγους» στην πατρίδα του Κύπρου τούς λένε καλύτερα «καθαρογλωσσήματα», και μου στέλλει μερικά τέτοια κυπριώτικα. Να ένα :

**Χαναππιν χαναπότρυππον
κουππινχανιν**
Χαναπποκουπποτρυποκούπιν!
Πέστε το ντέ!

Ψωραίας Έπιστολάς μου έστειλαν αυτήν την εβδομάδα κι' οι εξής: **Διαβολεμένο Ροδιτάκι, Άστρον τής Έλπίδος, Κένταυρος, Αργιοκάντινο, Σανθή Έλληνοπούλα, Νοικοκυρούλα, Νάγκισσος, Μαρκίτα-Τίτα και Μιχαήλ Δάφνερ.** — Έξετέλεσα τις παραγγελίες των και τούς ευχαριστώ για τὰ καλά των λόγια. Σε μερικά θάπαντήσω στο έρχόμενο.

Σήμερα δεν έχω τόπο να μιλήσω για κομμάτια Σ. Σ. Σ. Έπαλαμβάνω μόνο τη δήλωσή μου ότι δεν δέχομαι πιά από κανένα.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ
ΕΤΟΙΜΟ ΝΑ ΣΤΗΘΗ ΕΥΘΥΣ ΑΜΑ ΣΥΜΠΛΗΡΩΘΗ
ΤΟ ΑΠΑΙΤΟΥΜΕΝΟ ΠΟΣΩΝ ΤΩΝ 22—23 ΧΙΛ.

73ον Δελτίον Εισφορών
Έλευθέριος Ν. Ρουσσάκης Δρ. 2.60
Άλλη η Π. Παπαδοπούλου » 25.—
«Ταρζάν» » 5.—

Προηγούμενη εισφορά
κατά το 72ον Δελτίον
(*Ίδε φύλ. 33ον) Δρ. 18.672.40

Έγ ελπ μέχρι 20/7/26 » 18.705.—

**(Χρειάζονται άκόμη
δραχμαί 4.300 περίπου).**

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ
Ουδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή αναγοίται, άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος δρ. 10.— Τά έγκρινόμενα ή αναγοόμενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1926. Όσα συνοδεύονται από Α, άνήκουν εις άγόρια και όσα από Κ, εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Νίκος, ά. (ΝΜ). Άκανθούλης, κ.(ΚΜ). Μανρομμάτα, κ. (ΖΧ). Χορχόρ Άγας, ά. (ΣΣ). Βιολέττα, κ. (ΣΒ). Βιγλα, ά. (ναί). Μεσημβρινός Άστήρ, ά. (ΠΡ).

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: **Πόπην Μιχαλοπούλου** (τι έννοείς; ιδιαίτερη αλληλογραφία; μόνο με κορίτσια μπορείς να ζητήσεις.) **Έλάν** (σε συγχάρω για τό άριστά τώρα λοιπόν Γυμνασιόπαις!) **Κρινόλευκη Νεράϊδαν** (σε συγχάρω για τό απολυτήριο. Ώρατα μου περιγράφεις τη συγκινησή σου όταν τόβαλες στο χέρι.) **Σόνιαν** (καλή επιτυχία στις εισαγωγικές, και καλή διασκέδαση στην Άγία Μαρίνα: δεν πιστεύω ν' άργήσης πάλι τόσο να μου γράψης.) **Άσπρηνη Πασχαλιάν** (σάν τὰ χιόνια! βρήκα και τὰ γιασεμιά μέσα στο γράμμα σου είπα και στον κ. Ε. τὰ χαιρετίσματα σου) νά ιδώ τώρα πότε θά μέ ξαναθυμηθής;) **Δοσίανιαν** (νά ιδώ λοιπόν: θά μου γράψης πού συχνά άπ' την Κεφαλληνία;) **Άλαφροδίκωτη** (ναί, σοφ' τού εύχομαι με την καρδιά μου, μά και τό έλπίζω) **Τ. Προβατόπουλον** (φύλλα κι' απόδ. έστάλησαν την 7 'Ιουλίου) **Μέδουσαν** (Έλαβα εύχαριστώ) για

το διηγηματάκι όμως τί να σου πώ; δεν είδες ότι έπαυσα να δέχομαι; θά τό περιλάβω ώστόσο και θά τό κρίνω, αλλά χωρίς έγγύηση, ότι, άν έγκριθώ θά δημοσιευθώ.) **Χρυσόροδαν Νεϊλον** (Έλαβα, εύχαριστά, έστειλα τώρα έλπίζω να μου γράψης συχνά.) **Νίκον Π. Βαρέλλαν** (σε συγχάρω τήν Έλαβα.) **Έλ. Ρουσσάκη** (έξετέλεσα όχι άκόμη.) **Έλληνοπούλα** (εύχαριστώ κι' εύχομαι στο Σύλλογό σας καθ' επιτυχία.) **Άνδρέαν Σ. Παναγιωτόπουλον** (τά Έλαβα.) **Έλληνοκίδον Ίδεώδες** (ζεκατά) **Μάρβελ-Θέλμαν** (θερμά συχαρητήρια: έστειλα 38 τετράδια πολύ ωραία τό γράμμα σας, ή αλήθεια θά υπερνικήση!) **Μελισσιανή** (όσες βρεί: δεκτί' έχει καλώς.) **Τάκη Κωνσταντινόπουλον** (τετράδια έστειλα' φύλλα υπάρχουν πρὸς 2 δρ. τό ένα) **Νίκον Βαμβακάν** (κι'εις άνώτερα! ρώτησέ τις με Μ. Άγγελια. γιατί έγώ δεν μπορώ να σε πληροφορήσω) **Αιμίλιον Έαρινόν** κτλ. κτλ.

Άννίβαν, Πορφυρίδα, Μαρίαν Κανάκη, Σκλάβαν Βασιλίσσαν (έστειλα.)

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 18 'Ιουλίου, θάπαντήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ
(ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 227 Διαγωνισμού.
Αί λύσεις δεκταί μέχρι 27 Σεπτεμβρίου)

527. Δεξιόγυφος
"Αν σύνδεσμο συνάνηης
Μ' έλληνικό νησί,
Γνωστ' όνομα θά γράψης
Άρχαίου ποιητή.
Μαρουσιωτάκι

528. Στοιχειόγυφος
Θεά μεγάλη φόρεσε
Γιά σκούφο συλλαβή
Και θαύμασε πὸς μόρεσε
Χερσόνησος να γίνη,
Μεγάλη σάν κι' εκείνη,
Στήν "Απω-Άνατολή.
Λούης Ήλιοπερίχτους

529. Μεταγραμματισμός
Βγάσω Πι και βάζω Τά
Και μ' αυτό σε δυό λεπτά,
'Από όργανο γλυκύ,
Πόλη κάνω ελληνική.
Λευκός Άστήρ

530. Αναγραμματισμός
Κάποια πόλη στην Έλλάδα
"Αν την αναγραμματίσεις,
Θά μορφέσης να τή σπειρης
Και κατόπι να θερίσης.
Μορτάκι

531. Αίνιγμα
Τό θηλυκό μου ιδέσ στη Θεσσαλία.
Τό ουδέτερο, στοιχείο, στη Χημεία.
Μυρμηδών

532. Ψαρονόημαλον
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Κατά σειράν: Νήσος πατρις θεών, αυτών χρησιμώτατον, ποταμός τής Έλλάδος, δείγμα φιλιίας, γυνή τής Άγ. Γραφής και μεγάλη τραγωδία, θεός κωφός και τυφλός, ιδρυτής αρχαίας πό-

λεως μεγάλης, ιερά πόλις των Τούρκων.

Έλευθερο Πουλί,
533. Κρυπτογραφικόν
1 2 3 4 5 6 7 = Πόλις Ν. Έλλάδος
2 5 4 7 = Νόμισμα.
3 4 7 = Χρονική διαίρεσις.
4 7 1 2 = Μυθιστορικόν πρό-
5 3 6 = Γενόρχης. [σωπον.
6 5 6 7 = Ύποκοριστικόν.
7 1 4 3 6 = 'Επίθετον.
Σαρδανάπαλος

534. Μεταμόρφωσις
'Ο Άγγλος διά 4 μεταμορφώσεων νά γίνη Έλλην.
(Σημ-Τά διαλλά γγ, σσ κτλ. εις τας Μεταμορφώσεις θεωρούνται ως έν.)
Άρσκειάς

535. Έπιγραφή εκ Τριπλής Άκροστιχίδος
* * * Τά τρία πρώτα γράμμα-
* * * τα έκίστης των άνωθι
* * * ζητούμενων λέξεων, άν τε-
* * * θούν εις την θέσιν των άστερίσκων, θά σχηματίσουν Έπιγραφήν, τής οποίας ζητείται ή άνάγνωσις:
1, 'Ηρώς βασιλεύς των Άθηνών 2, Σκληρός τύραννος τής 'Ηπειρου 3, Βασιλεύς τής Μακεδονίας 4, Τό έναντίον του έξόδου.
Άσπρος Άράπις

536. Φωνηενόλιπον
ν - χθχν - τ - χρίπ - * - ρχχτ - πιν
Μετέλας 1. Ταφκαμπάς
537. Γρίφος
γαγαγαγα γα ηχ
γα γα ηχ λι ηχ
γζ γα ηχ ηχ
γα γα ηχ
γα γα ία
Μικρός Π
'Ηλιεγέννητη

Διά τούς Γαλλομαθείς
538. Metagramme
Je mets un N au lieu d'un I
Et je vois avec joie
Un grand oiseau de proie
Figurer dans la Géometrie!
Χρυσάκανθον

539 - 543. Lettre Magique
Remplacez une lettre à cha-
que des mots ci-dessous par
une autre, partout la même, et
formez sans anagramme cinq
autres mots:
miel, mer, ville, jeu, mois.
Λατάνια

ΑΥΣΕΙΣ
των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλ. 19
281. Καπαδοκία (κάπα, δο-
κει, α.) - 282. Νους - ούς. - 283.
Χέλι - μέλι.
284. Π Ε Ν 285. 'Η σκιά. -
Η Γ Α 286. ΜΑΓΓΕ-
Ν Χ Κ 287. ΜΑΓΓΕ-
Δ Α Ρ Ε Ι Ο Σ ΔΑΝΟΣ ('Αγ-
Λ Α Ι γελος, Γάμος,
Ε Ι Ο 'Ελλάς, λαγός,
Π Σ Σ νάνος, όνομα,
Σίμος.) - 287 - 291. Τό Α: Λίνον,
Ίλαρά, μεΔία, φιάλη, Ραχήλ.
292. ΕΡΜΗΣ (Κλειώ, 'Αρών,
ΑίΜος, ΚοΗτη, ΘάΣος.) - 293.
Δύο επί έννά Ύσον δεκαοκτώ.
(2 επί 9 εις ον, δέκα 8.) - 294.
Les bons comptes font les bons
amis.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΣΤ'—485)
Πρωτοπαίνοντας στον Διαπλάσσοκομο
χαίρετό τὰ Διαπλάσσοπουλα. ΝΙΚΟΣ
(ΚΣΤ'—486)
Από σήμερα και καθέξής ή διόθνησις
Α του ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΡΟΥΣΣΑΚΗ είναι: 'Οδός
Μακρική 15, Θεσσαλονίκη.
(ΚΣΤ'—487)

Διαβατική, Κορά Κυράλινα, Μαρκίτα
Σιγαλοπερλίτη, Χαμηλοβλεπούσα
'Ανταλλάσσουμε τετραδίακια μέσω Διαπλά-
σσεως: 'Αριστοκράτισσα, Δούκισσα
(ΚΣΤ'—488)

Μαρε έκδίκηση! 'Ελληνόπαι, είσαι
ό 'Αλεξάτος. ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ

(ΚΣΤ'—489)
Προκλήρωσα Διαγωνισμόν εικονογραφή-
μένων καρτών, με ιδίόγεια κλασσικά
γνωμικά. Θά βράβειω 3 έκλεκτά. Πλάτω-
νος 51, Θεσσαλονίκη. ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ
(ΚΣΤ'—490)

Άόγερινέ, έκδικόμμεθα τόν Ζαμάνον εί-
σαι ό Ν. Σαντοριναίος. ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ
(ΚΣΤ'—491)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΦΑΝΩΝ. «Πα (λά-
Σ τοι», κρίνετε εξ ίδιον τὰ άλλότρια:
'Ζι (γχο) μάρι». Haben Sie gedranken?
(ΚΣΤ'—492)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΦΑΝΩΝ.—'Α (γγω-
Σ στοί», 'Ο «Μικρόκομος» διελλόθη.
Κυτάξτε 52 φύλ. 1925. (Σημ. Διαπλά-
'Ο «Μικρόκομος» διελλόθη.)
(ΚΣΤ'—493)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΦΑΝΩΝ.—'Η διεό-
θνησις του Σύλλογου από σήμερα εί-
ναι: Έέσσα, Ταχυδρ. Κιόωτιον 190, Λευ-
κωσίαν (Κύπρου).
(ΚΣΤ'—494)

Ατρόμητη Φοβητσίαρα = Λουκία
Ζερβεύ. Και έπειτα συνέξια.
ΑΥΓΕΡΙΝΟΣ
(ΚΣΤ'—495)

Ενητημένο 'Ελληνοπούλο = Χατζημάο-
Εκου. Τί είδους ζηνητημένο είσαι από
πού βολταρίζεις όλη μέρα στο Σάπκο;
ΑΓΡΙΟΑΟΥΛΟΥΔΟ
(ΚΣΤ'—496)

Εύχαριστούμε τὰ είνηνικά Διαπλάσσο-
πουλα που είχαν την καλωσύνη να μάς
στείλουν 38 κάρτες. Βραβέθησαν: Κρινό-
λευκη Νεράϊδα, Παλιάτσοι, Άριστοκρά-
τισσα. Στείλτε πεντάδραχμιο για ταχυδρο-
μικά. ΜΑΡΒΕΛ, ΘΕΑΜΑ
(ΚΣΤ'—497)

Τούταγγ-Άμων, καλά τού τὰ κοπανώς
του Γουλιέλμου Τέλλου, τού άξίζει.
'Όποσποδιά 'Ανωάτων, πολύ συχνά περ-
νίξασαί πρόσζε μήπως αναχωθείς. — Κί-
κή, τί γίνεται; ΜΑΡΚΙΤΑ, ΡΙΤΑ
(ΚΣΤ'—498)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ 'ΑΓΝΩΣΤΩΝ.
Φαντομά, ποία ή Δίσις σου;—Δίσις μας
άλλάζει: Γεωργιον Καρατζάν, Βενιζέ-
λου 22, Πειραιά.—Διαπλάσσοπουλα, κα-
λό καλοκαίρι.
Δήλωσις: 'Επί δίμηνον διακόπτονται
αί εργασίαι.
(ΚΣΤ'—499)

Πιστεύω τὰ Διαπλάσσοπουλα να έγγραφοίν
στην «Μαθητική Ένωσις». Έτη-
σία 30, έζήμενος 18. Δίσις γνωστή εκ δια-
γωνισμών. ΤΑΡΖΑΝ
(ΚΣΤ'—500)

Τό προπερασμένο Σάββατο, στην
'Αθήνα, πέθανε και κηδεύτηκε ο
Πατέρας του ΠΟΥΛΗ ΑΝΘΗ. Στο λεπτό,
γλυκό φίλο που τόσο σκληρά δοκίμα-
σθηκε, έκφραζουμε την άπειρη λύπη
μας, τὰ θερμά συλλυπητήρια, και την
άγάπη μας, μεγάλη. Φίλοι του
(ΚΣΤ'—501)

Προκλήρωσα Διαγωνισμόν άγράφων καρ-
τών. Βραβεία 5 έκλεκτά, προθεσμία δί-
μηνος, συμμετοχή δίδραχος. «Παλιά-
τσοι», «Αθηναϊκή Συντροφία», «Άφα-
νείς», «'Αγνωστοί», Συριούψ, πιστεύω να
τιμήσετε τόν πτωχικό μου διαγωνισμό.
Δίσις: Μασιλάν και Γιόν, Μάξ-Χρόδεν
5, Θεσσαλονίκη. ΤΑΡΖΑΝ
(ΚΣΤ'—502)

Μπαίνοντας στον Διαπλάσσοκομο
χαίρετό όλα τὰ Διαπλάσσοπουλα και
Διαπλάσσοπούλες.
ΜΕΣΗΜΒΡΙΝΟΣ ΑΣΤΗΡ
(ΚΣΤ'—503)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ ΑΝΩΝΥΜΩΝ
γνωστοί, πάσατε φιλιαρούτες, 'Ανα-
κάμψι σας λανθασμένη. 'Αούαα !!!